

ת"פ 26876/03/21 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני ע"י

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 26876-03-21 מדינת ישראל נ' פלוני

כבוד השופט ארנון איתן	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	

מדינת ישראל ע"י ב"כ תביעות מחוז ש"י
פלוני ע"י ב"כ עוה"ד מאיר ארנפלד

גזר דין (ללא הרשעה)

1. ביום 12.5.2022 הנאשם הורשע בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה סתם בת-זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בן-זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. סוכם בין הצדדים כי הנאשם יופנה לקבלת תסקיר מבחן אשר יבחן גם את סוגיית ההרשעה. המאשימה הוסיפה כי עמדתה, בכפוף לתסקיר חיובי תהא להטלת עונש מאסר על דרך עבודות השירות, וככל והתסקיר יהיה שלילי תעתור למאסר בפועל.
2. בחלקו הכללי של כתב האישום צוין, כי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, הנאשם והגב' *** (להלן: "**המתלוננת**") היו בני זוג ולהם 5 ילדים משותפים. בני הזוג התגוררו בביתם המשותף ברחוב ראובן בעופרה (להלן: "הבית").
3. על פי הנטען באישום הראשון, ביום 17.1.19 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, נתגלע ויכוח בין בני הזוג עת שהו בבית, במהלכו צעק הנאשם על המתלוננת וקילל אותה "שרמוטה, זונה, בוגדת". באותן הנסיבות, עמדה המתלוננת מול הנאשם שכשגבה מופנה למקרר במטבח, והנאשם ניסה להכותה במכת אגרוף שפגעה במקרר וגרמה לו למכאוב. מיד לאחר מכן, נטל תפוזים שהיו מונחים בקערה, השליכם על המתלוננת ופגע בצלעות, בגב ובכתפיה.
4. בשלב זה, ילדיהם התעוררו, והמתלוננת ליוותה אותם לחדרם. כשחזרה למטבח, המשיך הנאשם לזרוק על המתלוננת תפוזים בחוזקה. המתלוננת נמלטה מהבית לכיוון רכבה, כאשר הנאשם דולק אחריה, חוטף ממנה את מפתחות הרכב לאחר שכבר ישבה ברכב. בשלב זה, ברחו המתלוננת לגן שעשועים סמוך והתחבאה בו משך 40 דקות. המתלוננת התכתבה בהודעות עם חברתה, ולאחר שהבינה כי ילדיה לבד בבית, חזרה לביתה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בדמות סימנים כחולים במקומות בהם נפגעה.
5. על פי עובדות האישום השני, ביום 22.3.19 בשעה שאינה ידועה במדויק, נתגלע ויכוח בין בני הזוג עת שהו בבית במהלכו קילל הנאשם את המתלוננת. המתלוננת ביקשה להפסיק את שצף הקללות והושיטה יד לעבר פיו של

הנאשם, אשר לא נגעה בו. בתגובה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שעיקם את ידה והפילה לרצפה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ניגר דם בפניה של המתלוננת וגרמו לה חבלות בשפתיים.

6. במועד מתן גזר הדין, ובמענה לשאלות בית המשפט, הבהירה המאשימה, כי ביחס לאישום 2, ובהתאם להסכמות שבין הצדדים, החבלה שנגרמה למתלוננת היא כתוצאה מהנפילה ומהמכה ברצפה.

תסקיר שירות המבחן

7. בתסקיר שהוגש צוין, כי הנאשם כבן 38, גרוש ואב ל-5 ילדים בגילאי 6-13 שנים. הנאשם מתגורר בעופרה עם בנו ועובד כמנהל מערך אבטחה של עיריית ירושלים מזה כ-9 שנים.

8. הנאשם גדל בבית נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות. הנאשם שירת במשטרה הצבאית החוקרת כקצין כ-4 שנים. לאחר סיום השירות, התנדב למילואים משך כ-7 שנים. עוד צוין, כי מזה כ-5 שנים סובל מפריצת דיסק בגב ובצוואר בעקבות תאונה. הנאשם מטופל בקנאביס רפואי ברישיון.

9. בני הזוג התחתנו בשנת 2008 והתגרשו בשנת 2019. הנאשם תיאר בתחילה קשר טוב וקרוב למרות פערים שהיו קיימים ביניהם, אשר הובילו בסופו של דבר לעימותים. לדבריו, המתלוננת נהגה באלימות כלפיו מתחילת נישואיהם ובמהלך השנים, כאשר הוא אינו מגיב לכך. עוד הוסיף, כי מאחר וחל שינוי במצבה הבריאותי כפי המתואר בתסקיר, הוא היה מטפל עיקרי בילדיהם והמפרנס היחידי, מצב אשר הביאו לקשיים רגשיים אשר שלא שיתף בהם את סביבתו ולא קיבל סיוע בשל כך. בהמשך תיאר כי בעקבות קושי זה, ביקש ללכת ליעוץ זוגי. משך מספר מפגשים נערך הטיפול יחד עמה, עד שבשלב מסוים היא עזבה את הטיפול, והוא ממשיך בו לבדו.

10. שירות המבחן ציין, כי הנאשם שלל אלימות גופנית שלו כלפי המתלוננת. לדבריו, בני הזוג התגרשו לאחר האירועים נשוא כתב האישום, וכיום אין ביניהם קשר אלא סביב נושאים הקשורים בטיפול בילדים. הבן הבכור מצוי במשמורת קבועה אצל הנאשם ויתר הילדים במשמורת משותפת.

11. המתלוננת כבת 42, עבדה כאופטומטריסטית וכיום מתקיימת מקצבת נכות של הביטוח הלאומי. המתלוננת תיארה כי במהלך השנים הנאשם התייחס אליה בזלזול, נהג כלפיה באלימות רגשית ושתלטנית אשר גרמו לה לחוש בחוסר ביטחון בבית. עוד הוסיפה, כי הנאשם גרם לה לבידוד מחבריה ובני משפחתה, וכאשר הבריאה ממחלתה, סייעה לנשים שהיו במצבה. המתלוננת תיארה כי הדבר גרם לנאשם להרגיש שאינו שולט בה עוד ועל כן התפרץ כלפיה באירוע. המתלוננת שללה אלימות פיזית של הנאשם כלפיה משך השנים, לבד מדחיפות מעטות, כאשר היה צועק בעיקר ולעיתים אף מקלל.

12. מבדיקה שערך שירות המבחן עם מנהלת לשכת הרווחה האזורית נמסר, כי המשפחה מוכרת לגורמי הרווחה לסיוע בהשמת הילדים, החל מתקופת מחלתה של המתלוננת. צוין, כי בתחילה היה הנאשם תוקפני כלפי צוות הרווחה אך לאחר הגירושים, חל שינוי לטובה בהתנהגותו ובאופן שנתן בצוות המטפל, כאשר הוא משתף פעולה באופן מלא. הוסף, כי האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת הפתיעה אותם, מאחר והשניים שידרו יחסי אהבה ושיתוף פעולה הדדי.

13. בהתייחס להליך הפלילי נמסר, כי במידה ופרנסתו של הנאשם תיפגע, הדבר יערער את המצב המשפחתי, את

מצבם של הילדים והאיזון המסוים שהושג עבורם.

14. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה על המעשים. לדבריו, העבירות בוצעו בתקופה בה המתלוננת החלימה ממחלתה אך הטיפול בבית ובילדים המשיך להיות מוטל עליו, ומשהרגיש כי היא מתרחקת מהמשפחה וחש שאינה נאמנה לו, הגיב בצורה אלימה ותוקפנית כלפיה.

15. שירות המבחן התרשם מאדם בעל ילדות נוקשה אשר מאז צבר תסכולים וקשיים אך נמנע מלשתף בהם בשל הקושי לבטא קושי ונזקקות, וכאשר חש חוסר נאמנות מצד בת זוגו, פעל בצורה אלימה ותוקפנית כלפיה. מנגד, ולהתרשמותם, הנאשם הינו בעל כוחות חיוביים לתפקוד, עולם ערכים תקין, המתמקד בעבודתו. הוסף, כי התנהלותו המתוארת בכתב האישום אינה מאפיינת אותו, ומאז עורך הנאשם שינוי לטובה בדפוסי התנהגותו. כאשר הפנים את התנהלותו במערכת היחסים, פנה לטיפול באופן עצמאי. בנוסף, הנאשם לקח אחריות על מעשיו ונראה כי ההליכים הפליליים מהווים גורם מרתיע.

16. שרות המבחן אינו ממליץ על הטלת עונש מאסר, אף לא בדרך של עבודות שירות, שכן יהיה בכך כדי לפגוע בפרנסתו ותפקודו ההורי, ובהיעדר דמות הורית מתפקדת, ילדיו יפגעו באופן ניכר. נוכח טעמים אלו, ממליץ שרות המבחן לבטל את ההרשעה, ולהטיל עליו צו שרות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות.

טענות הצדדים לעונש

17. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה, כי הנאשם יליד 1984, נעדר רישום פלילי, אשר הודה במעשיו בהתאם לכתב האישום המתוקן. המאשימה הפנתה לנסיבות האירוע בשני האישומים, וכן הערכים המוגנים אשר נפגעו בעקבותיו. לדבריה, מתחם הענישה במקרה זה הינו החל ממספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשים. צוין, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הפנים את בעייתיות התנהגותו, הביע חרטה על המעשים, וכן פנה לסיוע טיפולי באופן עצמאי. מנגד הפנתה לדברי המתלוננת, לכך שסבלה משך שנים מאלימות מילולית ויחס מזלזל מצד הנאשם, אשר גרמו לה לחוש חוסר ביטחון בביתה.

18. המאשימה התנגדה לביטול ההרשעה, והפנתה לפסיקה תומכת, ובהתאם עתרה להטיל על הנאשם חודש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי וקנס.

19. הסנגור ציין כי מתוכנו של התסקיר עולה תמונה חיובית מאוד אודות הנאשם. הנאשם נטל אחריות על המעשים, הוא נעדר רישום פלילי מכל סוג, שימש כקצין במצ"ח, וכן מתנדב במסגרת שירות מילואים. הנאשם מנהל את מערך האבטחה של עיריית ירושלים מזה כ-9 שנים, והוא מטפל ב-5 ילדים קטינים אשר נמצאים במשמורת משותפת, כאשר הגדול מבניהם בחזקתו.

20. נוכח טעמים אלו עתרה ההגנה לאמץ את עמדת שרות המבחן.

21. הנאשם מסר כי הוא עבר תהליך טיפולי ארוך ומשמעותי, וכיום נמצא בזוגיות חדשה ארוכה וטובה אשר מתאפיינת בתקשורת משותפת. הנאשם הוסיף, כי הוא לא רואה עצמו חוזר להתנהלותו בעבר, וביקש כי מסגרת עבודתו לא תיפגע בעקבות ההליך הפלילי.

דין:

22. כאמור, עמדת המאשימה נוכח הסדר הטעון שנרקם בין הצדדים, ותוכנו של תסקיר המבחן, להטלת עונש מאסר למשך חודש ימים אשר ירוצה על דרך עבודות השירות. מנגד, עמדת ההגנה הינה לביטול ההרשעה, כפי שממליץ התסקיר. אוסיף, כי במסגרת הסדר הטעון סוכם בין הצדדים, כי תסקיר המבחן ייתן התייחסותו גם בסוגיית ההרשעה, ואכן המלצתם הינה להורות על ביטולה, והעדפת רכיבי ענישה שיקומיים.

23. סוגייה זו של אי-הרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן בסעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

24. במסגרת ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד, נב(3) 337 נקבע כי באופן כללי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).

25. עוד נקבע בפרשת כתב הנ"ל, כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

26. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל (24.03.05); ע"פ 1042/03 מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל, נח(1) 721 (2003)).

27. בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברין מההרשעה".

28. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג (10.02.04)).

29. לצורך הכרעה במחלוקת שבין הצדדים הבאתי בחשבון את הנתונים הבאים:

א. הנאשם הינו כבן 38 אב ל-5 ילדים קטינים, נעדר רישום פלילי מכל סוג.

ב. הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו, ומאז ביצוע העבירות חלפו למעלה מארבע שנים. מאז אותם אירועים לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים.

ג. להתרשמות שרות המבחן המדובר בנאשם בעל כוחות חיוביים לתפקוד, עולם ערכים תקין, אשר התנהלותו במסגרת אותם אירועים הינה חריגה, כאשר הרקע לביצוע נעוץ בפגיעה עמוקה שחש מצד בת זוגו. בנוסף, ובעקבות אותם אירועים פנה הנאשם מיוזמתו להליך טיפולי אשר מסייע בהתקדמותו באופן ניכר. בהתייחס לאירועים, הרי שיש להביא בחשבון את התיקון שנעשה בכתב האישום, וכן הבהרת המאשימה בדיון מיום 9.2.2022 כי החבלה המופיעה באישום 2, הינה כתוצאה מנפילת המתלוננת לרצפה, והמכה אותה קיבלה.

ד. לדעת גורמי המקצוע, יש להימנע מהטלת עונש מאסר, אף לא בדרך של עבודות שירות, כדי להימנע מפגיעה בפרנסתו ותפקודו ההורי של הנאשם, נוכח המצב המשפחתי כפי המתואר בתסקיר.

30. בפסיקת ביהמ"ש העליון נקבע כי בבוא בית המשפט לדון בבקשת ביטול הרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, כאשר עליו להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (נבו, 3.1.2013). במקרה דנן, המלצת שירות המבחן הינה כאמור לסיום ההליך באי-הרשעה, זאת כדי למנוע פגיעה במסגרת תעסוקתו של הנאשם, כאחראי אבטחה בעירית ירושלים, פגיעה אשר תשליך מעבר לנאשם עצמו, גם על התא המשפחתי כולו, כעולה מתסקיר שירות המבחן ועמדת גורמי הרווחה- כפי שהובאה בתסקיר המבחן. סבורני, כי בנסיבות מקרה זה יש לקבוע, כי המלצת שירות המבחן עולה בקנה אחד עם דרישת הפסיקה בכל הנוגע לסוגיה זו, ובהתאם לאמץ את עמדת ההגנה ולהורות על סיום הליך באי-הרשעה, זאת לצד צו של"צ (בהיקף נרחב יותר) וחתימה על התחייבות.

31. אשר על-כן, הנני מורה כדלקמן:

א. הרשעת הנאשם בדיון מבוטלת, וההליך מסתיים באי-הרשעה, תוך קביעה שהנאשם ביצע את העבירות שבכתב האישום המתוקן.

ב. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות. שירות המבחן מתבקש להגיש תכנית של"צ לאישור בית-המשפט עד ליום 2.5.2023.

ג. התחייבות בסך 3500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע בכתב האישום המתוקן וזאת למשך שנה מהיום. רשמתי את התחייבות הנאשם בע"פ.

מזכירות בית המשפט תשלח העתק גזר דין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ג, 09 פברואר 2023, במעמד הנוכחים.

